СГНС
Градски архив
ф.
оп.
№

Алаї, гр. Отаръ, нчи (чай) по

Алабалъ 1) прив. пъстроглав. 2) раст. Голо зелье. — Въ сория казват на алабалъта — голи, на голата — барабой, а на барабойта — кромпир.

Аладжа, — пъстрица, шарица, тая памучен на шарен въ тъкан на вертяло или тръчково

Аладжак — земница, земнолюбет да земам.

Аладжакия — , който има да зима.

Аладжамия, — пъ[illegible]р, шарен.

Аладжия — който ще земе, купувач

Алай — 1) отрядъ или брой войска, полк. 2) парад, войска наредена. 3) процесия, тържествено, съ високи почести посрещане и изпращане, или придружаване. 4) конвой, свита, множество сподвижници. 5) едно влъ ряба въ Марица. Тлов. 6) Въ горна Албания се употрѣбява от българите, като възвание, алай ивана, а Ореиване. 7) На запад, въ пограничните съ сърбия места употрѣбяваше въ времето, алай дъ войска, алай лъта Мара и значението му е отрѣвъдно. 160

Алай-байрак, — знамето на отряда.

Алай бег, — въ военно време у турците, военен квартирмейстер. М. 157.

Алайка — слугиня, кръщена слуга, горничка. М. 157

Алемк. — в. алайка.

Алак-булак. — дъркоч, разбъркано, за вода мътна.

Алакеувам — 1) промъвнявам. 2) трудно, мъчно, постъвдвам, наказувам.

Алал — в. халал.

Алапем, — мислъ, предполагам, мисля, чини ми се, ще да е, ще да бъде

Аламанец — идмец, чужденец. Идм.

Аламанка, чужденка, външен, 2) самодива. М. 32 170

Аламбик — в. ламбик. Гр.

Аламбраде — ръка въ ръка, прилъчрано. Гр

Алам, в — в. халам.

Аларга. — въ военно време у турците якога сви знак или знак да се разидат по мъстата си, или да влязат въ строй

Алярма — 1) подтик, смут; тревога. 2) вик, врява, (дандания, горлотия)

Алясон — в. алясон

Алясонция, — алясонец

Алеп — в. 1) халат. 2) алят

Алафранга — по френски, по европейски. Гр

Алач. — в. халач.

Алачуга — в. халачуга.

171.